

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Daniel Lis

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

- Dyplom ukończenia jednolitych studiów magisterskich z wyróżnieniem.
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, 2000 r.
- Dyplom uzyskania stopnia doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, specjalność gra na akordeonie.
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, 2013 r.
Tytuł rozprawy doktorskiej: *Wyobraźnia i intuicja, jako istotne elementy w procesie kreowania wybranych utworów akordeonowych kompozytorów rosyjskich i ukraińskich.*

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach (2002 – nadal)

Zespół Szkół Muzycznych w Sosnowcu (2000 – nadal)

Zespół Szkół Muzycznych w Tychach (1997 – 2012)

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.

Płyta CD „Editione Moderna”

Rok wydania: 2022

Wydawnictwo Opus Series nr 71/2022

Wykonawcy: Amalgalis Duo: Ewa Grabowska-Lis – akordeon, Daniel Lis – akordeon

Realizacja nagrania: Wojciech Marzec

Miejsce nagrania: Sala koncertowa Zespołu Szkół Muzycznych w Sosnowcu

Krzysztof Olczak – Re-mi-niscenza for two accordions

Bogdan Dowłasz – Pezzo prezioso

Mikołaj Majkusiak – Chorale and Fantasia

Maciej Zimka – Sculpture Structures

Leszek Kołodziejcki – Running on the street

Płyta CD „Editione Moderna” zawiera najnowsze dzieła muzyki polskiej, stworzone zarówno przez wybitnych kompozytorów, jak i uznanych twórców młodszego pokolenia: Krzysztofa Olczaka, Bogdana Dowlasza, Mikołaja Majkusiaka, Macieja Zimkę oraz Leszka Kołodziejskiego. Ich powstanie poszerza katalog literatury przeznaczonej oryginalnie na duet akordeonowy. Wszystkie kompozycje zostały zadedykowane zespołowi Amalgalis Duo, który od 10 lat tworzą wspólnie z żoną Ewą Grabowską-Lis. Światowe prawykonania odbyły się na prestiżowych międzynarodowych festiwalach muzycznych w kraju i za granicą.

Zawarte na płycie dzieła są niezwykle różnorodne, zarówno w aspekcie języka muzycznego, formy, stylistyki, jak i stosowanych technik wykonawczych i środków wyrazowych. Z uwagi na to, iż wszyscy twórcy są także wybitnymi akordeonistami, kompozycje cechuje dogłębna znajomość instrumentu oraz świadoma eksploatacja możliwości jednorodnego duetu. Zawierają charakterystyczne i rozpoznawalne dla każdego kompozytora cechy, jednakże oryginalne ich ujęcie oraz wykorzystanie nowatorskich pomysłów czynią z nich niezwykle wartościową część współczesnej literatury. W dwóch kompozycjach podstawą materiału muzycznego stały się dźwięki bazujące na literach pochodzących z naszych imion i nazwisk, co stanowi niejako dodatkowo „zaszyfrowaną” dedykację.

W kwestii wykonawczej utwory stawiają wykonawcom spore wyzwanie. Dotyczy to nie tylko kwestii technicznych, konieczności doskonałego opanowania własnych partii, zawierających niekiedy nietypowe sposoby wydobywania dźwięku, ale przede wszystkim wszelkich aspektów gry kameralnej, począwszy od zagadnień rytmicznych i metrycznych, poprzez świadomość roli każdego dźwięku, czy motywu w danym fragmencie utworu, umiejętności uzyskania odpowiednich proporcji planów brzmieniowych, aż po realizację wszelkich niuansów wymagających ogromnego wyczucia współwykonawcy. Myślę, że nie bez znaczenia pozostaje także fakt tworzenia duetu przez osoby związane ze sobą na co dzień. Ta wyjątkowa możliwość znacząco ułatwia artystyczną komunikację, oraz specyficzny rodzaj niewerbalnego porozumienia pozwalający osiągnąć niezwykłą spójność brzmienia. Tworzenie wizji interpretacji wywodzącej się z indywidualnych pomysłów nabiera końcowego kształtu nie na zasadzie kompromisu, ale dzięki wspólnemu zaangażowaniu, wzajemnej inspiracji i pełnemu wykorzystaniu potencjału dwóch artystycznych osobowości.

Re-mi-niscenza Krzysztofa Olczaka jest kompozycją zróżnicowaną i wielowątkową. Już samo znaczenie tytułu ma podwójną naturę. Z jednej strony wskazuje na reminiscencje, co ma bezpośrednie odzwierciedlenie w materiale muzycznym. Istotnie, w utworze zostały wykorzystane fragmenty, czy też pomysły z wcześniejszych dzieł twórcy takich m.in. jak *Kantata na sopran i dwa akordeony* (1984), czy *Fantasmagorie* (1978). Ten aspekt znaczeniowy stał się dla nas podstawą dalszej eksploracji pomysłu – w dwóch fragmentach improwizowanych postanowiliśmy nawiązać do *Accotango* (2012) oraz *Manualiter* (1977). Drugie znaczenie tytułu odzwierciedlone zostało poprzez sposób jego zapisu. Wyraźnie oddzielone dwie pierwsze sylaby odnoszą się do dźwięków D i E, będących inicjałami naszych imion. Dźwięki te są podstawą materiału muzycznego kompozycji, a świadome urzeczywistnienie w utworze koncepcji dwóch zróżnicowanych osobowości ma wymierny wpływ na budowę i zróżnicowanie poszczególnych partii.

W kompozycji zostały wykorzystane ciekawe efekty sonorystyczne, niestandardowe techniki wykonawcze, a także potencjał duetu akordeonowego jako

aparatu wykonawczego dającego kompozytorowi poszerzone możliwości strukturalne i brzmieniowe. Pojawiające się na samym początku nietemperowane glissando zakłada rozpoczęcie przedęcia od obniżonego dźwięku i stopniowy powrót do właściwej jego wysokości. Szczególnie interesujące staje się to w momencie, gdy unisono powoli rozszerza się do półtonu, a stopniowe oddalanie się poszczególnych częstotliwości powoduje równoczesne przyspieszanie efektu dudnienia fal dźwiękowych. W warstwie znaczeniowej może to symbolizować ciągłość relacji pomiędzy dźwiękami D i E ukazującej, pomimo relatywnie niewielkiej odległości, ogromną jej przestrzeń i bogactwo odcieni. Natomiast w warstwie wykonawczej efekt ten okazuje się być nietatwym do osiągnięcia na współczesnych akordeonach koncertowych, charakteryzujących się inną niż w starszych instrumentach konstrukcją głosów, zapewniających dzisiaj lepszą reakcję, większą stabilność stroju i mniejszą podatnością na odchylenia częstotliwości.

Jednym z wielu wyzwań postawionych zespołowi jest osiągnięcie precyzji rytmicznej w jednym z głównych segmentów utworu. Partia pierwszego akordeonu z pozoru wydaje się być realizowana z pełną swobodą metryczną, bez związku z ościnową partią akordeonu drugiego. Dopiero rytmicznie wspólne takty uświadamiają słuchaczowi, iż ten pozorny chaos oparty jest na bezwzględnej dyscyplinie czasowej.

W kilku fragmentach kompozytor pozostawił więcej swobody wykonawcom w zakresie wyboru materiału muzycznego, bądź też czasowej jego realizacji. Ma to miejsce w kulminacyjnym momencie kompozycji, wykorzystującym klastery o największym natężeniu brzmienia oraz we wspomnianych wcześniej dwóch fragmentach improwizacyjnych. Interesujący pod tym względem jest także moment zawierający krótkie, swobodnie powtarzane kilkadziesiąt-motywowe motywy, realizowane w każdym z manualów w odmiennych tempach. Powoduje to ciekawy efekt sonorystyczny przypominający nakładanie się kilku elektronicznych sygnałów o zmiennej amplitudzie.

Urzeczywistniając muzycznie ideę dwóch osobowości kompozytor na przestrzeni całego utworu świadomie zastosował efekt dialogu, dyskusji, sprzeczki, a nawet bardziej burzliwych emocji. Stąd też zauważyć można dopełniające się wzajemnie pojedyncze nuty i motywy, imitacje, niespodziewane akcenty, czy kontrastowo zbudowane poszczególne partie. Całość jednak kończy się wyraźnymi impulsami przypominającymi naprzemienne bicie serc.

Prawykonanie utworu odbyło się 27 września 2018 r. w ramach XXIV Jesiennego Festiwalu Muzycznego ALKAGRAN na Koncercie jubileuszowym z okazji 10. edycji Konkursu Akordeonowego im. Andrzeja Krzanowskiego w Czechowicach-Dziedzicach. Realizowana partia: Takty 1-30 Akordeon II, takty 31-171 Akordeon I.

Pezzo Prezioso Bogdana Dowłasza jest niezwykle *cennym* dziełem, a jak wyraził się sam twórca, *prezioso może być rozumiane we wszystkich znaczeniach tego słowa*. Odznacza się wielkim bogactwem charakterystycznych dla kompozytora współbrzmień, wykorzystanych jednak w nowatorskim i niezwykle pomysłowym ujęciu. W strukturze dzieła odnaleźć można nawiązania zarówno do klasycznych, jak i współczesnych form i stylów. Niesamowicie wydaje się oparcie tak złożonego i różnorodnego utworu na stosunkowo niewielkim materiale melodyczno-harmonicznym. W większości zastosowane zostały jedynie trytony i sekundy, a także tercje wielkie i ich przewroty – seksty małe. Z tak skromnego, wręcz ascetycznie wyselekcjonowanego materiału, kompozytor stworzył ogromną różnorodność współbrzmień i przebiegów melodycznych.

Nawet niezwykle ciekawy motyw przypominający rysunek spirali zbudowany jest jedynie z półtonów tkanych naprzemiennie do wnętrza oktawy.

Interesujące jest również wykorzystanie klasterów, często w ich najmniej oczywistych odcieniach. Rozpoczynający kompozycję zmniejsza się do rozmiarów sekundy, stwarzając osobliwy efekt brzmieniowy. Niezwykle burzliwy, oparty na tremolandzie, wprowadzająca energiczną toccatę. Efekt opatrzonego adnotacją *delicato*, w zamyśle twórcy mający niknąć poprzez diminuendo w wykonaniu został dodatkowo uzupełniony przez niewielką obniżenie jego wysokości. Natomiast perkusyjno-sonorystyczny klaster będący nieodłącznym elementem refrenu wzbogaca linię melodyczną o dodatkową barwę.

Całość struktury utworu budową przypomina rondo, z nietypowym segmentem pełniącym rolę refrenu, w którym zastosowany został ciekawy rodzaj *accelerando*. Poprzez stopniowe skracanie taktu ma ono charakter nie tyle agogiczny, co metryczny. Odległe na pierwszy rzut oka odniesienia stylistyczne połączone zostały w doskonały sposób w spójną całość, łącząc elementy toccaty, kanonu, swinga, czy też walca. Nie brakuje także kantyleny, czy wręcz nostalgii oraz, tak związanego z samą osobą kompozytora, wysublimowanego poczucia humoru.

Prawykonanie utworu odbyło się 29 listopada 2019 r. na 45. Międzynarodowym Festiwalu Sztuki i Muzyki Współczesnej w Ostrawie. Realizowana partia: Akordeon II.

Chorale and Fantasia Mikołaja Majkusiaka składa się z dwóch skontrastowanych, a zarazem niezwykle spójnych ze sobą części. Kompozytor wykorzystał ulubione przez siebie skrajne rejestry instrumentów. Materiał melodyczny odznacza się niezwykle prostotą, zapewniającą wyjątkową przejrzystość struktury. Ciemne brzmienie czystych interwałów w najniższym rejestrze pozwala na stworzenie surowego klimatu, rodzącego skojarzenia z brzmieniem chorału gregoriańskiego. Powoli i leniwie rozwijająca się narracja, prowadzona z ascetycznym doбором środków wyrazowych nadaje całości kontemplacyjnego charakteru. Dlatego też w pojawiające się szybkie figuracje pasażowe nie zostały w wykonaniu potraktowane jako element wirtuozowski. Stanowią one migające barwowe tło dla chorałowej linii melodycznej. Końcowe interwały chorału osadzone są na przypominającej efekt smyczkowego vibrato delikatnej pulsacji, wprowadzającej drżenie w spokojną przestrzeń brzmieniową.

Rozpoczynająca się w wysokim rejestrze Fantasia obfituje w bogactwo układów rytmicznych, a także ich kombinacji i przesunięć. Ten jedynie pozorny chaos metryczny jest wyjątkowo uporządkowanym materiałem, co stawia przed wykonawcami spore wymagania. Po części tylko wiążą się one z dokładnym opanowaniem własnych partii. Prawdziwym wyzwaniem jest osiągnięcie wymaganej precyzji pomiędzy grającymi. Początkowa sekwencja 4 : 3 jest punktem wyjściowym do tworzenia dalszych połączeń. Na tym tle pojawiają się regularne ciągi szesnastkowe zbudowane z grup trzydzięciowych, ósemkowe w motywach siedmiodźwiękowych, ósemkowe przesunięcia w triolach ćwierćnutowych, czy połączenie powtarzalnego motywu dziewięcioszesnastkowego z triolami ćwierćnutowymi i ósemkowymi. Jednak powtarzalność krótkich segmentów, przy zachowaniu prostoty materiału dźwiękowego, oddaje w pełni piękno złożoności, a zarazem przejrzystości poszczególnych struktur, budząc skojarzenia z minimalistyczną muzyką elektroniczną.

Prawykonanie utworu odbyło się 31 lipca 2018 r. na 24. Międzynarodowym Festiwalu Akordeonowym w Połędze. Realizowana partia: Akordeon II.

Sculpture Structures Macieja Zimki prezentuje nietypowe podejście do elementu ilustracyjności. Użyte środki wyrazowe i efekty sonorystyczne, a także sugerowany sposób zachowania się artystów podczas wykonania sprawiają, iż dzieło ma cechy interdyscyplinarne, łącząc sztuki muzyczne z wizualnymi.

Sposobność podzielenia się naszymi spostrzeżeniami z autorem stała się wspaniałą okazją do konfrontacji własnych wizji utworu. Przekraczanie pierwotnych intencji twórcy, związanych w większym stopniu z abstrakcyjnymi strukturami, bliższymi względnie pojmowaniu muzyki absolutnej jest interesującą kwestią wpisującą się w dyskurs dotyczący samego zagadnienia interpretacji wykonawczej. Wyobrażenia odnoszące się zarówno do samych zjawisk dźwiękowych, jak i pozamuzycznych skojarzeń mających swoje źródło w tytule stały się podstawą do zastosowania konkretnych rozwiązań i użycia adekwatnych środków wyrazowych.

W kompozycji można odnaleźć nawiązanie do procesu powstawania rzeźby, a nawet ilustrację wybranych etapów pracy artysty. Energiczne klastery wzbudzają skojarzenia ze stopniowym wykuwaniem kształtu z niezwykle twardego materiału. Pauzy, pozostawiające wykonawców i słuchaczy w zawieszeniu, obrazują przyglądanie się aktualnym efektom i zastanowienie nad dalszymi działaniami. Bezkształtna na początku skalna bryła powoli zaczyna zarysowywać swą formę, a wyłaniające się nieśmiało struktury odsłaniają coraz więcej zamysłu twórcy. Ostinatowa powtarzalność motywów znakomicie oddaje żmudną i czasochłonną specyfikę pracy rzeźbiarza. W trakcie rozwoju formy można doszukać się także odgłosów szlifowania, czy polerowania.

Całość utworu osadzona jest w konwencji toccaty, z typowymi elementami energicznej wirtuozerii. Materiał melodyczny w dużej mierze opiera się na skali całotonowej, a metronomicznie prowadzona motoryka wymaga od wykonawców osiągnięcia dyscypliny rytmicznej brzmieniowo przynależnej jednemu instrumentowi.

Prawykonanie utworu odbyło się 9 maja 2018 r. w Miejskiej Galerii Sztuki w Częstochowie w ramach IV Międzynarodowego Festiwalu Sztuki i Muzyki Incident IV – Accident. Realizowana partia: Akordeon I.

Running on the street Leszka Kołodziejskiego różni się od pozostałych dzieł śmiałym wykorzystaniem tonalności. Decyduje o tym między innymi wybór materiału dźwiękowego, dla którego inspiracją stały się litery G, A, B, D, E, pochodzące z naszych imion i nazwisk. W zachodniej notacji tworzą jedną z odmian pentatoniki, co determinuje ogólną koncepcję utworu. Pojawiają się więc jazzowe elementy harmonii i rytmy, a ostinatowy charakter akompaniamentu w poszczególnych segmentach imituje sekcję rytmiczną większego zespołu.

Choć kompozycja nie ma natury ilustracyjnej, tytuł może oddziaływać na wyobraźnię, będąc impulsem do powstających skojarzeń. Delikatnie brzmiący wstęp jest obrazem świtu, pogodnie zapowiadającego się dnia, pogrążonego jeszcze w leniwym śnie. Rozwijająca się następnie narracja może kojarzyć się z budzącym się do życia miastem, powoli narastającym ulicznym gwarem, wypełniającymi się w porannym pośpiechu ulicami. W wymiarze muzycznym tonalną podstawę pierwszej części stanowi dźwięk G, a punktowany synkopowany rytm, kwartowe akordy i rozbudowywana faktura nadają wręcz big-bandowego brzmienia. Zdecydowana motoryka kompozycji i dominujące szesnastkowe przebiegi są jak tytułowy bieg ulicą, w trzykreślnej oktawie brzmią także jak wesole pogwizdywanie. W dalszej części nie brakuje fragmentów, które pomimo

dokładnie zapisanego tekstu mają wyraźnie improwizacyjny charakter. Pogodna kantylena środkowej części utworu oparta jest na prostym ostinatowym akompaniamencie, przypominającym brzmienie gitary, jako jedyne instrumentu pozostawionego z całej sekcji rytmicznej. Zmieniająca się poprzez kolejne modulacje harmonia jest podstawą rozbudowywania faktury wzbogacanej o kolejne grupy instrumentów. Przeplatana solowymi „improwizacjami” część prowadzi w kulminacji do powrotu początkowego segmentu spinającego klamrą całość kompozycji.

Prawykonanie odbyło się 3 listopada 2021 r. podczas koncertu w Litewskiej Akademii Muzyki i Teatru w Wilnie w ramach Międzynarodowego Festiwalu Akordeonowego. Realizowana partia: Akordeon II.

Publikacja płyty jest zwieńczeniem dotychczasowej działalności naszego duetu w zakresie promowania kameralnej sztuki wykonawczej i zaangażowania w rozwój oryginalnej literatury przeznaczonej na ten skład instrumentalny. Wzbogaca katalog dzieł muzyki polskiej i prezentuje bogate i zróżnicowane możliwości duetu akordeonowego. Integralną częścią projektu stały się koncerty w polskich i zagranicznych uczelniach muzycznych, realizowane m.in. ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, promujące wszystkie znajdujące się na płycie kompozycje. Prezentacja całości programu w trakcie każdego z recitali stała się dodatkowym wyzwaniem scenicznym, także w zakresie przygotowania kondycyjnego, czy konieczności utrzymania najwyższego poziomu koncentracji. Związana była jednak przede wszystkim z ogromną satysfakcją płynącą z realizacji tego oryginalnego osiągnięcia artystycznego.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Moja działalność naukowo-artystyczna zawarta w szczegółowym wykazie obejmuje płyty CD (7), nagrania archiwalne (1), prawykonania (11), koncerty w Polsce i za granicą m.in. w uczelniach i instytucjach kultury (294), wyjazdy w ramach programu współpracy międzynarodowej Erasmus+ (4), wykłady (29), artykuły w czasopiśmie (4) oraz realizację projektów naukowo-artystycznych (3).

Przedstawiona aktywność artystyczna obejmuje działalność solową i kameralną w różnych składach instrumentalnych, a także koncerty z orkiestrą. Po uzyskaniu stopnia doktora koncentrowała się w głównej mierze na działaniach duetu Amalgalis Duo tworzonego wspólnie z żoną Ewą Grabowską-Lis. Ukierunkowana była na rozwoju i rozpowszechnianiu kameralnej sztuki wykonawczej, promowaniu samego instrumentu i literatury, a także możliwości brzmieniowych jednorodnego duetu. Repertuar stanowiły w dużym stopniu autorskie transkrypcje zarówno dzieł minionych epok, jak i utworów współczesnych, oraz kompozycje oryginalnie przeznaczone na ten skład instrumentalny. Szczególne miejsce zajęła literatura najnowsza, stworzona przez polskich kompozytorów. Na obecnym etapie działalności postrzegam inspirowanie powstawania nowych dzieł, jako jeden z kluczowych aspektów dalszej aktywności w najbliższej przyszłości. Oprócz szeregu koncertów efektem wspólnej działalności stały się także nagrania publikowane na płytach CD, prawykonania i realizacja projektów naukowo-artystycznych.

Istotne znaczenie we wszystkich działaniach duetu ma ciągłe doskonalenie samej idei kameralistyki. Bazując na doświadczeniu gry w zespołach takich jak Śląski Kwintet Akordeonowy i Trio Ars Harmonica mogę powiedzieć, iż zaangażowanie w wieloletnią

aktywność w określonym, niezmiennym składzie pozwala na stworzenie szczególnej formy artystycznej wypowiedzi. Wyjątkowego znaczenia nabiera fakt tworzenia zespołu przez osoby związane ze sobą w partnerstwie osobistym, pozwalający na specyficzny rodzaj porozumienia, niewerbalnego zrozumienia, oraz osiągnięcia realnego i bezpośredniego przełożenia na głębokie partnerstwo w muzyce. Osobliwy charakter komunikacji objawia się wyczuwaniem najdrobniejszych nawet detali w sposobie gry współwykonawcy, współodczuwaniem poziomu ekspresji i bieżących emocji scenicznych. W procesie tworzenia interpretacji natomiast umożliwia czerpanie z całego bogactwa pomysłów i koncepcji dwóch odrębnych artystycznych osobowości.

Osobnym aspektem aktywności jest działalność naukowa. Oprócz publikacji kilku artykułów, duże znaczenie miały wykłady wygłoszone w kraju i za granicą. Odbływały się one podczas konferencji i sesji naukowo-artystycznych organizowanych przez polskie i zagraniczne uczelnie, jak i w ramach konkursów i festiwali muzycznych, a także podczas organizowanych w szkolnictwie muzycznym niższych stopni seminariów metodycznych dla nauczycieli. Tematyka obejmowała zarówno kwestie wykonawcze i interpretacyjne, przybliżające także wybrane postaci kompozytorów oraz zagadnienia metodyczne związane ze wszystkimi stopniami kształcenia. Z uwagi na moje wieloletnie zainteresowania konstrukcją akordeonu oraz umiejętnościami dotyczącymi jego serwisowania, mogłem także dzielić się wiedzą w zakresie budowy instrumentu, specyfiki źródła dźwięku, szczegółów mechanicznych i wszelkich aspektów związanych z procesem strojenia.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Na działalność dydaktyczną składają się osiągnięcia uczniów i studentów (38), prowadzenie warsztatów i kursów mistrzowskich (84), udział w pracach Jury konkursów akordeonowych (63), prowadzenie i recenzowanie prac dyplomowych (15) oraz recenzja w postępowaniu doktorskim (1).

Aktywność w obszarze pedagogicznym dotyczy przede wszystkim obowiązków dydaktycznych w Akademii Muzycznej w Katowicach, na które składają się m.in. prowadzenie zajęć z Instrumentu głównego, Kameralistyki oraz Literatury specjalistycznej oraz prowadzenie i recenzowanie prac dyplomowych. Dodatkowo, jako nauczyciel Zespołu Szkół Muzycznych w Sosnowcu, mogłem przez lata zdobywać cenne doświadczenie w pracy z uczniami szkoły muzycznej I i II stopnia. Działalność w sferze pedagogicznej związana jest ze stałym podnoszeniem poziomu wykonawstwa na wszystkich szczeblach edukacji, w zakresie gry solowej oraz kameralistyki. Bezpośrednim efektem są nie tylko nagrody oraz wyróżnienia uczniów i studentów oraz nagrody za osiągnięcia w pracy pedagogicznej. Laureaci konkursów muzycznych łączą w sobie wiele cech niezbędnych do osiągania takich sukcesów, oprócz trudnego do zmierzenia wrodzonego talentu, także odpowiedni warsztat, zaangażowanie, motywację, umiejętność ćwiczenia i świadomość wykorzystywanych metod, inteligencję, wrażliwość na najdrobniejsze detale wykonawcze oraz osobowość sceniczną. Jako równie ważną w mojej działalności pedagogicznej uważam pracę z uczniami i studentami, których wielkie sukcesy przezwyciężania własnych ograniczeń i wzrastania na drodze artystycznej dojrzałości nie mają wymiernych efektów poświadczonych dyplomami. Umiejętność motywacji osoby grającej na niższym niż rówieśnicy poziomie, zachęcenie do wyczerpania

wysiłku, pomoc w odnalezieniu konkretnych metod uczenia się i rozwoju warsztatu, a przede wszystkim wiara nauczyciela w możliwości i sens pracy, niekiedy przewyższająca aktualną samoocenę ucznia, są niezbędne dla osiągania stałego progresu. W przypadku wielu osób ukończenie danego etapu nauczania, połączone z zaangażowaniem w życie kulturalne oraz wykorzystaniem własnych umiejętności adekwatnie do osiągniętego poziomu bywa największym sukcesem. Tym osobom zawdzięczam najwięcej na mojej pedagogicznej drodze. A ogromny wysiłek włożony w pracę w nimi w dużej części ukształtował mnie jako nauczyciela.

Bazując na zdobytym przez lata doświadczeniu mogłem także dzielić się wiedzą w zakresie wykonawstwa i metodyki prowadząc warsztaty i kursy mistrzowskie w Polsce i za granicą. Praca z najczęściej nieznanymi sobie uczniami i studentami na zajęciach mających formę lekcji otwartych wymaga jednak szczególnie wyważonego podejścia. Zawsze mam na uwadze mimowolne dokonywanie oceny grającego przez innych uczestników warsztatów, tak więc oprócz konkretnych wymagań i propozycji dotyczących zagadnień technicznych czy interpretacyjnych, zawsze staram się o odpowiedni dobór słów. Styczność z uczestnikami jedynie przez krótki moment w ich muzycznej edukacji wymaga oczywiście specyficznego rodzaju koncentracji, umiejętności szybkiego i właściwego reagowania, odnajdywania najważniejszych w danym momencie zagadnień i metod pracy. Po przeprowadzeniu kilkudziesięciu warsztatów, w których wzięło udział łącznie zapewne kilkaset uczniów i studentów, w dalszym ciągu każde zaproszenie postrzegam jako nowe wyzwanie. Jednak pomimo tego, za najtrudniejszą i najważniejszą uważam codzienną, wieloletnią pracę pedagoga na każdym etapie edukacyjnym, która związana jest z największą odpowiedzialnością za rozwój młodego artysty.

Istotną sferą działalności jest także udział w jury konkursów muzycznych. Pośrednio dotyczy również dbałości o poziom gry solowej i kameralnej. Promowanie określonych wykonawców ukazuje preferowane cechy muzycznych prezentacji oraz pozwala na kreowanie i zmianę trendów w zakresie odpowiedniego przygotowania repertuaru. Praca ta związana jest jednak z ogromną odpowiedzialnością za podejmowane decyzje, dotyczące przecież młodych wykonawców i ważnego aspektu ich życia. Jest to także doskonała okazja do bezpośredniego kontaktu z uczestnikami i nauczycielami, stwarzająca możliwość wymiany poglądów i doświadczeń, dyskusji na temat wszelkich detali prezentacji scenicznych, rozwiązań interpretacyjnych, stosowanych środków wyrazowych, ukazywania głębokiego sensu wyteźonej pracy nad własnym rozwojem. Pozwala na kształtowanie krytycznego spojrzenia na własną grę uwzględniającego zarówno niekorzystne, jak i pożądane cechy artystycznych kreacji.

Działalność organizacyjna prowadzona w Uczelni związana była m.in. z udziałem w pracach Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego (2018-2019) i Rady Wydziału Instrumentalnego (2019-nadal). Dotyczyła także udziału w organizacji wydarzeń artystycznych. W latach 2019-2021 byłem koordynatorem koncertów III i IV edycji Programu *Muzyka Naszych Czasów*, projektu realizowanego przez Stowarzyszenie Akademia im. Krzysztofa Pendereckiego – Międzynarodowe Centrum Muzyki, Europejskie Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego, 6 polskich uczelni muzycznych oraz 6 polskich szkół muzycznych.

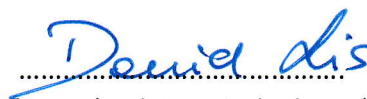
W największym stopniu aktywność w tym zakresie związana jest jednak z działalnością Katedry Akordeonu. Brałem udział w przygotowaniu i realizacji wydarzeń organizowanych przez Katedrę Akordeonu, m.in.: III Międzynarodowej Sesji Naukowo-

Artystycznej „Akordeon wczoraj a dziś” (12.12.2018), IV Międzynarodowej Sesji Naukowo-Artystycznej (12-13.12.2019), lekcji mistrzowskich prowadzonych przez prof. Raimondasa Sviackeviciusa z Litewskiej Akademii Muzyki i Tańca w Wilnie (2019), dr hab. Pawła Zagańczyka z Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku (2019), Volodymyra Runchaka z Ukraińskiej Narodowej Akademii Muzycznej w Kijowie (2019, 2022), dr Macieja Frąckiewicza z Hochschule für Musik Detmold (2021). Przez szereg lat jestem także zaangażowany w organizację corocznych Dni Otwartych Katedry Akordeonu. Jestem także twórcą i administratorem strony internetowej Katedry Akordeonu prowadzonej pod adresem <http://akordeon.am.katowice.pl>

- 7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.**

(podpis wnioskodawcy)